

Chương Ba Mười Chín

THIỆT BỒI ĐÀ LONG

Ngay trong khi Biên Phi Phương nhảy ra tránh né thì chợt nghe từ trên đầu có hơi gió mạnh ập xuống thật nhanh, đúng là có kẻ từ trên không nhảy xuống.

Biên Phi Phương vừa sợ vừa tức, nhưng vì thế đã lỡ rồi, càng đánh phải nhảy thêm một cái nữa đúng vào trung ương đại sảnh.

Chuyện xảy ra thật đúng là sấm sét, người ta không kịp nhìn khắp mọi nơi, nhưng bây giờ thì những lộn xộn đã yên trở lại và người ta thấy rõ con người từ trên lỗ hồng nóc nhà đánh rơi Phi Cảnh pháp sư, đồng thời nhảy xuống theo là một lão già.

Một lão già tóc bạc hoa râm có chòm râu thưa trước ngực, đúng ra mấy chòm râu hấy còn ngắn lắm, nhưng vì lưng của lão hơi còng, thành ra đuôi râu mới chấm ngang ngực lão.

Tuy tuổi đã ngoài sáu mươi và tuy lưng hơi còng, nhưng đôi mắt của ông ta y như hai vì sao sáng, chính vì thế mà khi rơi xuống đất, ông ta có một dáng dấp uy nghi như một thiên thần.

Lão già chân vừa chấm đất thì đôi mắt ngời ngời chiếu thẳng về phía Phi Long Kiếm Khách Lục Hạo Xuyên cười lớn:

– Lục sư đệ, thôi chứ, ta đã tới rồi đây.

Vung một đường kiếm đánh vạt ba thanh kiếm của bọn Đinh Điều Phi, Lục Hạo Xuyên tung mình nhảy ra ngoài và vòng tay nói lớn:

– Xin ba vị thứ cho.

Hắn bước nhanh về phía lão già và vòng tay nói tiếp:

– Tiểu đệ tham kiến đại sư huynh.

Đinh Điều Phi, Đôn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam bị Phi Long Kiếm Khách sử dụng kiếm pháp dị kỳ làm cho tối mào tối mặt. Họ đang cố dồn hết sức bình sinh để giải phá vòng kiếm lưới, nhưng mồ hôi càng đổ xuống, lưới khép càng chặt hơn, họ gần như không còn thở ra hơi thì bỗng nhiên Lục Hạo Xuyên hất kiếm nhảy tránh ra làm cho họ vừa thở vừa ngơ ngác.

Lão già lưng gù cười ha hả và chỉ Biên Phi Phương:

– Chúng ta là những kẻ hành động có chung thủy quang minh, Lục sư đệ hãy nói lại với Đại cung chủ vài lời.

Lục Hạo Xuyên gật đầu quay mình lại vòng tay:

– Đại cung chủ, tể sư huynh đã tự thân đến đây, tại hạ chắc phải cáo từ, nhưng

hãy còn có vài lời xin nói rõ cùng Đại cung chủ.

Biên Phi Phượng nhìn lão lưng gù bằng sắc mặt lạnh băng và hất hàm hỏi Lục Hạo Xuyên:

– Người ấy là đại sư huynh của Phó Tổng Hộ Pháp?

Lục Hạo Xuyên gật đầu:

– Vâng đại sư huynh tôi có ngoại hiệu là Thiết Bối Đà Long.

Biên Phi Phượng cau mày:

– Người là Quan Trấn Hải?

Thiết Bối Đà Long lên tiếng:

– Đúng! Thiết Bối Đà Long Quan Trấn Hải.

Biên Phi Phượng quay qua hỏi Lục Hạo Xuyên:

– Phó Tổng Hộ Pháp muốn nói gì?

Lục Hạo Xuyên nói:

– Tại hạ ba năm trước đây vâng mạng đại sư huynh đầu nhập Ngũ Phượng Môn, mục đích là để điều tra hư thực.

Biên Phi Phượng hậm hực:

– Ta đã đoán người là kẻ phản gián, nhưng vì chưa có bằng cứ nên ta mới để cho người sống đến ngày nay.

Lục Hạo Xuyên nói:

– Trong ba năm nay theo tại hạ thấy thì ngoại việc cấu kết với hắc đạo tà ma mưu chuyện độc bá võ lâm, vẫn chưa có tội gì gọi là quá ác. Vì thế, tại hạ xin khuyên Đại cung chủ nên kịp thời giác ngộ.

Biên Phi Phượng quắc mắt thét lên:

– Câm miệng lại, Lục Hạo Xuyên, người tuy phụng lệnh làm gian tế, nhưng đã đảm nhận chức vụ Phó Tổng Hộ Pháp thì chiếu theo quy củ của Ngũ Phượng Môn xử người mặc nhiên phạm tội phản đồ và nơi đây ta phải chiếu theo luật tội mà hành hình.

Lục Hạo Xuyên thản nhiên.

– Tại hạ đã nói rất rõ rồi, nếu Đại cung chủ không chịu hồi tâm tỉnh ngộ thì e rằng rồi đây ngọc đá sẽ thành tro.

Biên Phi Phượng giận run:

– Phản đồ.

Cây thước ngọc trong tay nàng như muốn ăn tươi nuốt sống Phi Long Kiếm Khách.

Thiết Bối Đà Long cười lớn:

– Lục Sư Đệ hãy đi đi, nơi đây để cho ta giải quyết, vừa nói, ông ta vừa đưa tay chụp lấy cây thước ngọc.

Lục Hạo Xuyên lui lại vòng tay:

– Tiểu đệ xin tuân mạng.

Hắn nhún chân một cái, thân ảnh đã vút lên hướng lỗ trống trên nóc nhà.

Biên Phi Phượng vẫy tay thét lớn:

– Không thể được như thế đâu.

Nhiều tia sáng xẹt lên theo hướng phóng của Phi Long Kiếm Khách.

Mười ba ngọn phi đao nối tiếp nhau thành một đường dài, lối phóng phi đao của nàng thật là hung hiểm, vì bất cứ ai cũng khó lòng đỡ nổi khi mũi này nối tiếp mũi kia.

Thiết Bối Đà Long cười ha hả:

– Liên Chu Kiếm, hay lắm, trên giang hồ cũng có thể có nhiều người không tiếp được, nhưng với lão phu thì không.

Ông ta rũ ống tay áo và rẩy mạnh.

Mười ba ngọn phi đao đang đà bay lên vùng quay trở xuống và bị ống tay áo của Thiết Bối Đà Long cuốn lại một cách gọn gàng.

Biên Phi Phượng tái mặt.

Thiết Bối Đà Long hô lên một tiếng rồi phất cánh tay áo, mười ba ngọn phi đao lại bay vút trở ra cắm phập vào vách tường, chuôi của nó rung lên bần bật.

Chỉ trong nháy mắt, Phi Long Kiếm Khách Lục Hạo Xuyên đã phóng vọt lên lỗ hổng mái nhà và biến đi mất.

Biên Phi Phượng giật run:

– Lục Hạo Xuyên chạy trốn thì người thế mạng.

Vừa nói nàng vừa nhún chân quay mình vận đủ mười thành công lực tống ra một chưởng như sấm sét.

Đúng là một chưởng tung ra theo cơn giận, chưởng phong cuốn gió ào ào.

Chưởng thế vừa tung ra, tay phải của nàng vung luôn cây thước ngọc chỉ thẳng vào giữa ngực Thiết Bối Đà Long.

Một tiếng xé gió từ cây thước ngọc xẹt ra, hơi lạnh nghe như khối băng ập tới.

Thiết Bối Đà Long bật cười ha hả, tay trái ông quạt nhẹ phạt dạt cây thước ngọc, tay phải dựng đứng lên và đẩy thẳng theo chiêu thế Đơn Chưởng Khai Bài đón ngay vào ngọn chưởng của Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng khom mình xuống rồi phóng mình lên, thước ngọc trong tay nàng quấy mạnh một vòng.

Nàng đánh luôn một lượt hơn mười chiêu, khí lạnh từ cây thước ngọc nhả ra làm

buốt cả một vùng chu vi hơn một trượng.

Thiết Bối Đà Long hai tay nhập lại rồi dang ra hai lượt chưởng phong từ tay ông ta đánh bạt cả vùng không chế của Biên Phi Phượng, chỉ trong nháy mắt mà cả hai người đã đánh ngoài bốn mươi chiêu.

Sức công và thế thủ của đôi bên nhanh đến mức không mắt nào nhìn kịp, Trúc Kiếm tiên sinh và Giang Thượng Phong đứng ngoài tặc lưỡi lắc đầu.

Võ công của Biên Phi Phượng quả đến mức siêu phàm, thêm vào đó, cơn giận của nàng đã dâng lên tột độ, làm cho tay chưởng tay thước của nàng gần như chong chóng, nếu không phải là Thiết Bối Đà Long thì những người có mặt nơi đây nhất định không ai đỡ nổi, chứ đừng nói chi đánh lại.

Nhưng đó chỉ là phút đầu bây giờ thì trận đấu lại diễn biến theo chiều khác, Biên Phi Phượng luôn qua trở lại, khi lên khi xuống giống y như một con phượng múa, hơn nữa cây thước ngọc trong tay nàng lại tỏa ra hào quang, người ta có cảm tưởng như nhìn vào cặp cánh bằng lân tinh, chập chờn trong đêm tối.

Thiết Bối Đà Long thì bỗng nhiên chậm lại, không những tay công tay thủ đều chậm mà bước đi cũng gần như xiêu vẹo giống hệt người uống rượu say.

Trúc Kiếm tiên sinh là người nhiều kinh nghiệm, tự nhiên họ nhìn ra cái mà Thiết Bối Đà Long đang thi thố, không phải chậm chạp vì kiệt sức mà là thứ võ công quái dị.

Một con người mà trước sức tấn công như vũ bão của Biên Phi Phượng mà lại có thể bước đi thông thả và hành động tự do như thế thì thật là một chuyện chưa từng thấy bao giờ.

Bây giờ trận chiến toàn bộ trong đại sảnh cũng đều tan biến.

Từ lúc Lục Hạo Xuyên bỏ đi rồi thì Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam rảnh tay, họ cùng thét lên nhảy vào tấn công tới tấp Cách Thiệu Ngũ và lão già lùn tịt.

Môn đệ Hoa Sơn là Cao Lăng Vân và Vi Kiếm Trung vốn không phải là địch thủ của Cách Thiệu Ngũ và lão già lùn, nhưng bây giờ thêm có Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam thì hoàn toàn chiếm hẳn thượng phong.

Đánh đến khoảng hai mươi hiệp thì Nghiêm Hữu Tam thấy ngay chỗ sơ hở của lão già lùn, ông ta phạt ngay thanh kiếm và thành linh trở qua chặn đứng thanh kiếm của đối phương. Từ phía bên kia, Cao Lăng Vân chụp ngay cơ hội tổng thẳng một đường, lão già lùn sụm luôn cả hai chân, vòi máu vọt thẳng lên khi thanh kiếm của người cao đệ Hoa Sơn rút ngược trở về.

Cách Thiệu Ngũ liếc thấy tình thế đã đi vào nguy hiểm, ông ta hoàn kiếm đánh ra một đòn hiểm ác, bức lui Long Tri Tử và tung mình phóng nhanh ra cửa.

Tiến nhập Tây Bắc Môn, Võ Đỗ Sư Thái thấy Thiếu Lâm Đại Giác thiền sư đánh ngã Cổ Phật Tâm Đăng của Ngũ Đài sơn, Hoa Sơn Phái cũng đã giải quyết xong cánh cửa mà phía bên bà ta vẫn còn cùng Tam Sát giao chiến, bà ta nổi nóng ra lệnh cho hai người môn đệ lui ra và dùng Thần Đăng Chỉ đánh ngã luôn Tam Sát.

Tiếp liền theo, Vô Trần Sư Thái nhảy vọt mình lên, bằng một chiêu Vũ Trung Bạt Hổ đánh tạt ngang một đường, Nhị Sát lộn luôn ba lượt tránh né để rồi xuất huyết nằm bất động.

Bốn cửa bây giờ hoàn toàn bị phá, chỉ còn Bạch Cốt Thần Quân và Tần Nhân Khanh hãy còn đánh say vùi.

Cây Bạch Cốt Phiến của Bạch Cốt Thần Quân cuốn ó ào ào bụi từ trên nóc nhà vì kịch chiến đổ xuống bây giờ lại bốc lên mù mịt.

Thanh trường kiếm trong tay của Tần Nhân Khanh công thế không nhiều lắm, nhưng cây phát trần bên trái lại y như một bức tường kiên cố, những thế công của cây Bạch Cốt Phiến đều bị dội ngược trở ra.

Trong lúc đang kịch chiến, Tần Nhân Khanh vùng kêu lớn:

– Tang Thần Quân, từ xưa đến nay ta không bao giờ thắng chính, Ngũ Phượng Môn đã đến hồi ngói bể tường tan, bây giờ mà Thần Quân còn chưa chịu đi thì còn đến bao giờ?

Câu nói của ông ta quả là lời nói thật, vì bây giờ thì bốn cửa đã bị phá tan, kẻ chết người đi, trong toàn đại sảnh mệnh mông chỉ còn lại lực lượng công phá Ngũ Phượng Môn mà thôi. Ngoài Biên Phi Phượng còn đang tử chiến với Thiết Bối Đà Long, còn thì không có cuộc chiến nào khác nữa.

Bạch Cốt Thần Quân bỗng thu quạt lại, vòng tay nói với Tần Nhân Khanh:

– Tần Bảo Chủ đã cố ý lưu tình, đủ thấy tình bạn hãy còn chưa phai lợt, ngày sau này hãy còn cơ hội thì đệ xin đa tạ và cáo biệt.

Vừa dứt tiếng, Bạch Cốt Thần Quân xếp cây quạt lại và bước ra ngoài .

Bạch Cốt Thần Quân đi rồi, trong tòa đại sảnh, ngoài Biên Phi Phượng còn đang quyết chiến với Thiết Bối Đà Long, chệch về phía bên trái, Bạch Mi Chân Nhân đứng sững sờ bất động.

Đứng đối diện với ông ta là Tây Ly Tử, ông này cũng đứng im lìm không nói tiếng nào.

Tình hình chỉ trong khoảnh khắc đã hoàn toàn thay đổi. Bốn cửa dù kẻ trấn đóng hay lực lượng bao vây cũng đã đổi hoàn toàn.

Từ chỗ lực lượng hùng hậu làm cho hầu như không có con vật nào bay được ra ngoài khi lực lượng Ngũ Phượng Môn bao quanh tòa đại sảnh. Bây giờ cũng trong tòa đại sảnh lực lượng Lưu Hương Cốc lại làm chủ tình hình.

Cửa Đông Bắc là tăng lữ Thiệu Lâm, do Đại Giác thiền sư chống cây kim trượng đứng ngay chính giữa, bên trái Giác Thắng, bên phải Giác Minh. Họ đứng nghiêm trang như sắp sửa khai đàn.

Cửa Tây Bắc là của Nga Mi Phái, do Vô Trần, Vô Đỗ cầm đầu, bên sau một hàng ni cô tuốt kiếm sáng ngời, họ đứng thật trang nghiêm.

Cửa Đông Nam, người đứng đầu là Độc Tẩu Chu Tiềm, phía sau một hàng giảng ngang gồm có Lý Duy Năng, Quán Thiên Phát, Yên Sơn Song Kiệt và Lý Gia Tứ Tướng.

Cửa Tây Nam là người của Hoa Sơn Phái, hai người đứng đầu hàng là Đinh Điều Phi, Long Khí Tử và bên sau là Cao Lăng Vân và Vi Kiến Trung.

Riêng Giang Thượng Phong, Trúc Kiếm tiên sinh, Thần Phiến Tử, Thanh Phong đạo trưởng, Hứa Kính Bá, Tần Nhân Khanh, Đơn Hiểu Thiên, Nghiêm Hữu Tam, mỗi người đứng vào một vị trí nhất định, vây thành một vòng tròn tham chiến.

Tự nhiên là họ đề phòng Biên Phi Phượng sa cơ đào thoát.

Tình thế đã rất rõ ràng, cuộc chiến hôm nay không ai để nàng đào thoát.

Biên Phi Phượng cũng đã nghiêng răng quyết chiến, cây thước ngọc trong tay nàng vun vút thành một đạo hào quang bao phủ, từng chiêu một đều nhắm vào những nơi yếu trên người của Thiết Bối Đà Long.

Thân pháp của nàng cũng biến đổi, bộ vị của nàng quái dị vô cùng, nàng đi bộ y như một con giao long luồn qua luồn lại, lúc tới lúc lui coi linh động lạ thường.

Thiết Bối Đà Long vẫn với hai bàn tay không, nhưng hai bàn tay ấy lại giống như hai chiếc bán khai sơn phá thạch. Trước mắt ông ta, hai bàn tay dựng lên một tường thành vì khi Biên Phi Phượng đã thi triển Ngư Long Bá Biến thân pháp thì chỉ cần một khe hở nhỏ cũng đủ cho nàng chui qua để mở thế tấn công.

Thế nhưng gặp phải bức tường vô hình do hai bàn tay của Thiết Bối Đà Long dựng lên, cho dù nàng cố luồn nép như thế nào cũng không làm sao được như ý muốn.

Cây thước ngọc trong tay nàng bây giờ hung hãn hơn bao giờ hết, âm khí bốc ra lạnh buốt cả một vùng rộng lớn, đáng lý cho dù bao bọc người đối kháng cũng sẽ bị luồng

khí lạnh ấy làm cho tiêu hao năng lực. Thế nhưng bây giờ thì luồng khí lạnh đó cũng chỉ hạn chế ở bên ngoài, cứ mỗi lần tuôn vào là chạm ngay bức tường vô hình trước mặt Thiên Bối Đà Long là dội ngay trở lại.

Dáng sắc của Biên Phi Phượng bây giờ trông dễ sợ vô cùng. Tóc nàng xỏa phủ bờ vai, da mặt nhợt nhạt và đôi mắt trợn trừng tóe lửa. Bây giờ trông nàng không còn dáng sắc đàn bà mà là một con quỷ hung hãn.

Nàng gần như không còn nhân tính nữa, nàng đã tận dụng tuyệt học sư truyền, thứ tuyệt học lăm le quét sạch võ lâm, ra để quyết hạ cho được Thiết Bối Đà Long, thế nhưng càng thịnh nộ bao nhiêu, nàng càng không có hy vọng gì chiếm được thượng phong.

Mắt nhìn cơ sở hàng mấy mươi năm xây dựng của Ngũ Phượng Môn đã sắp biến thành mây khói, điều đó càng làm cho nàng hung hãn hơn nữa, thứ hung hãn của một con thú dữ mang thương tích.

Ngay lúc ấy chợt nghe Thiết Bối Đà Long cất giọng cười ha hả, thân ảnh ông ta

từ trước vốn lom khom, bây giờ đang nhóng thẳng lên và hai tay vun vút đánh ra liên tiếp những ngọn chưởng y như búa tạ búa xuống đầu Biên Phi Phượng.

Từ chỗ bước đi chậm chậm như say rượu của Thiết Bối Đà Long, bây giờ ông ta chợt biến thành hẳn một con người khác, ông ta thi triển thân pháp dị kỳ biến thành ảo, người ta nhìn chung quanh Biên Phi Phượng bây giờ không phải là một mà là đến bảy tám vị Thiết Bối Đà Long.

Bảy tám Thiết Bối Đà Long với hàng mười mấy bàn tay như chiếc búa to búa xuống như sấm sét.

Cảnh ấy chẳng những làm cho Biên Phi Phượng tối mắt, mà bao nhiêu người đứng ngoài cũng không làm sao nhận định được rõ ràng.

Biên Phi Phượng đã tận dụng bình sinh sở học, nhưng nàng cảm thấy ngay rằng đánh thêm chừng nào thì càng thảm bại chừng nấy mà thôi.

Ý nghĩ đến với nàng trong tình thế thật vô cùng bi đát, nàng nghiêng rãng vung tròn cây thước ngọc tạo thành thế bảo vệ và lừa thế thoát thân.

Nhưng cũng ngay lúc ấy, Thiết Bối Đà Long chợt vươn tay như chiếc búa chụp thẳng vào cây thước ngọc của Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng quả thật đã bán loạn tâm thần, nhưng không sao, bằng vào sở truyền của Ngư Mục mười mấy năm nàng vẫn còn đủ sức chống ngăn.

Khi bàn tay ta Thiết Bối Đà Long vừa đưa tới, nàng áp dụng ngay chiêu thế Thôi Song Nghinh Nguyệt đẩy thẳng vào mặt Thiết Bối Đà Long.

Thiết Bối Đà Long bật cười ha hả, tay phải của ông ta vung ra thật mạnh.

Bùng!

Ngọn chưởng của Biên Phi Phượng vừa tung ra đụng ngay vào chưởng lực của Thiết Bối Đà Long, nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt lại hoa lên, chân khí của nàng thiếu chút nữa đã phân tán không còn đứng vững.

Nàng nghe một tiếng bứt, rúng động cả thân mình và bật thẳng ra sau té ngổ xuống đất.

Cây thước ngọc của nàng đã vào tay Thiết Bối Đà Long.

Biên Phi Phượng văng ra và té ngổ đứng vào trước mặt của Đơn Hiểu Thiên và Nghiêm Hữu Tam.

Hồng Liễm Phán Quan Nghiêm Hữu Tam đâu lại để trôi qua cơ hội, ông ta hừ một tiếng, cặp Phán Quan Bút giáng thẳng xuống đầu nàng. Độc Nhãn Diêm La Đơn Hiểu Thiên càng nhanh hơn nữa, thanh kiếm trong tay ông phóng thẳng vào vai trái của nàng.

Tuy bị đánh bật ra và bị té ngổ nhưng tinh thần của Biên Phi Phượng vẫn không hề bán loạn, khi nghe hơi gió phía sau, nàng vội vàng nghiêng qua một bên, ngọn Phán Quan Bút của Nghiêm Hữu Tam bị trượt hẳn ra ngoài.

Đồng thời tay phải của nàng co lại và bung ra thật nhanh một tiếng keng vang dội, thanh trường kiếm của Đơn Hiểu Thiên cũng bị gạt ra.

Thần Phiến Tử và Thanh Phong đạo trưởng đứng gần hơn hết, hai người cùng phóng ra một lượt, tay quạt tay kiếm cùng một lúc tung ra.

Chẳng còn thì giờ kịp thở, nàng quạt mạnh hai tay với tư thế Nhứt Hạc Xung Thiên lao tuốt lên lỗ hổng trên nóc đại sảnh.

Giọng cười như chuông gió từ trên nóc nhà dội xuống, Thiết Bối Đà Long lên tiếng:

– Đã có ta đợi nơi đây!

Không biết từ lúc nào, ông già gù đã ngồi chồm hóm trên lỗ hổng và không chờ cho Biên Phi Phượng lên tới một luồng thanh quang đã giáng chận đầu nàng.

Vật trên tay của Thiết Bối Đà Long lại chính là cây thước ngọc của Biên Phi Phượng.

Quả thật Biên Phi Phượng đã có một trình độ khinh thân tuyệt nghệ, đáng lý ở vào người khác, khi đã phóng lên mà bị đánh bất thành linh như thế là không làm sao tránh nổi, nhưng với nàng thì khác, nàng quạt mạnh hai tay trở ngược thân hình theo đó mà quay ngược lại chui xuống y một con chim cất xốt mồi.

Tuy nhiên, nàng chỉ “Phán Tiền Vi Hậu”, nhưng cũng khó lựa hướng, nàng xuống ngay cửa Đông Bắc, nơi có hàng nhà sư đang đứng im lìm.

– A di đà phật?

Cây thiền trượng của Đại Giác Thiền Sư vẫn đứng yên động, nhưng ống tay rộng từ tay trái của ông đã phất ra, đồng thời ông ta tiếp theo câu:

– Nữ thí chủ, ngỏ này không ra được.

Vừa nghe tiếng niệm Phật của vị Phượng Trượng Thiếu Lâm, Biên Phi Phượng biết mình sa lạc ngổ, nàng vội hít một luồng chân khí, nhưng cũng liền khi đó, nàng nghe như đất rung rinh, thân hình nàng bắn văng ra một trượng.

Lần này nàng cũng phải té nghiêng thật nặng, và lần nay thì nàng lại té ngay trước mặt Hứa Kính Bá và Tần Nhân Khanh, Không còn lòng dạ nào quyết đấu, chân vừa nghiêng nghiêng chấm đất thì Biên Phi Phượng nhún một cái thật mạnh, thân nàng vút bắn lên không.

Nhưng ngay khi nàng vừa nhảy phóng lên thì chợt cảm thấy chân trái của nàng bị một vật gì ghì lại.

Và tiếng của Tần Nhân Khanh thét lớn:

– Đại cung chủ không chạy được.

Bây giờ thì Biên Phi Phượng mới biết chân mình bị quán bởi chiếc phát trần.

Đang trên đà phóng lên, lại bị ghệt ngang trở xuống, Biên Phi Phượng mất thăng

bằng té ngòi xông đất.

Hứa Kính Bá cười lớn:

– Đại Cung Chủ đã nói người thứ nhất mà Đại cung chủ không thể tha được, thì bây giờ tại hạ cũng không thể buông tha người thứ nhất là Đại cung chủ.

Khi Biên Phi Phượng vừa té xuống thì chiếc phát trần của Tần Nhân Khanh đã sút ra, nhân đó nàng vội lăn luôn mấy vòng

Chính vì thế mà chưởng thế của Hứa Kính Bá đánh vào khoảng trống.

Nhưng hai bàn tay của Hứa Kính Bá rất đồng đều, khi tay phải đã đánh vượt thì tay trái lại kế liền theo, tuy không trúng vào yếu điểm nhưng cũng trúng vào bả vai của Biên Phi Phượng làm nàng văng thẳng vào cánh cửa sắt hướng Tây Nam.

Vô Đồ Sư thái đưa ngang thanh kiếm:

– Biên Phi Phượng, đứng lại!

Đôi mắt của Biên Phi Phượng bây giờ đỏ như tôm luộc, nàng cười sảng sặc như điên:

– Ai cản ta là chết!

Hai tay nàng vung ra thật mạnh và nhún chân dậm nhảy lên.

Vô Trần Sư Thái hét lớn:

– Yêu nữ phải chết!

Thanh kiếm trong tay bà ta bay theo câu nói, thanh kiếm lia đúng vào yết hầu Biên Phi Phượng.

Biên Phi Phượng xoay tròn một vòng để nhìn và tay nàng điểm ngay vào cổ tay cầm kiếm của Vô Trần Sư Thái rồi đập xuống một cái thật nhanh.

Cú đánh bất ngờ làm cho Vô Trần Sư Thái hoảng hồn, vì lỡ đà nên bà ta không thu kiếm kịp, khi ấy Vô Đồ Sư thái vừa thấy cơ nguy, bà ta vội chĩa thẳng ngón tay về phía Biên Phi Phượng.

Thần Đăng Chỉ là độc môn của Nga Mi Phái, nghe một tiếng véo đi trong gió là đã tới sát mình Biên Phi Phượng, đã mấy lượt mang thương tích, bây giờ thính giác của Biên Phi Phượng không còn linh mẫn nữa, cho đến khi nàng biết lâm nguy thì chỉ phong đã đánh trúng ngay thượng Vĩ Huyệt phía sau lưng, nàng chỉ còn rần thêm được chừng bảy tám bước là máu trong miệng vọt ra và từ từ quy xuống.

o O o